

Requiem in mineur

zij zijn voorbij gegaan
maar veel dat blijft, dat rest
en nestelt in ons denken

een voorwerp komt tot leven
laat verhalen zien van hen
die niet meer bij ons zijn

de werkeloze wandelstok
die met zijn houten welving
in de greep blijft van haar hand

de oude leren stoel
die moegezeten en versleten
zijn schaduw in zich draagt

de lappen pop waarmee ze sliep
die kaal geknuffeld en verlaten
tussen foto's staat

de spiegel waar het weer in zit
en die zijn beeld vervagen zag
verijlen en verdwijnen

de Friese klok die traag
haar laatste dagen telde tot
het gewicht de lucht verloor

de ontstemde cello in de hoek
waarop hij maandenlang het requiem
speelde van Fauré

libera me
in D mineur